

kendt vidt omkring i verden for idræts højskoler og mange andre aktiviteter, som er forbundet med det.

Det er klart, at det, man ser i fjernsynet, altid er vinderne. Det er dem, man hører og ser mest om. Men der er mange idrætsledere rundt omkring, der gør en kæmpe indsats for at trække mange unge mennesker ind i idrætten og få dem med, også så de kan være med, selv om de er tabere. Alle skal kunne være med. Det, der har kendetegnet den danske idrætsbevægelse igennem generationer, har været, at her kunne alle være med enten til en fælles sport, hvor man var på hold, eller alene eller til noget, som der slet ikke var nogen konkurrence i, men dog trods alt var en form for idræt.

Det har også været diskuteret her i dag, hvilke krav man skal stille til idrættens organisationer om at tage hånd om de svage grupper i vort samfund, og hvor meget de tager hånd om de grupper allerede. Det kunne man jo måske godt begynde at stille krav om, men det mener jeg absolut ikke man skal. Det er netop noget, der kendetegner vores idrætsorganisationer og alle de frivillige ledere, som vi har rundt omkring, som ikke får en krone for den indsats, de yder, at de tager hånd om de svage grupper, men det er noget, man aldrig vil kunne måle, hvor stor den indsats, de yder, er. Hvornår begynder indsatsen, hvornår slutter den, og hvor meget er den værd? Det er noget, man aldrig nogen sinde vil kunne gå ind og måle. Det vil være noget, man aldrig nogen sinde med rimelighed vil kunne stille krav om og så få disse krav opfyldt. Man vil aldrig kunne sige, at de er opfyldt, eller at de knap nok er opfyldt, eller at der skal gøres noget mere. Men det er klart, at det er ting, som man kan diskutere, i særdeleshed henset til alle de midler, der bliver brugt på idrætten.

Men som sagt vil jeg sige på Fremskridtspartiets vegne, at vi har stor tillid til, at de idrætsorganisationer, vi har, forvalter de midler på en fornuftig måde, og det tror jeg at de gør, for vi har så åbent et samfund, så hvis der er nogle brodne kar, ja, så kommer det hurtigt frem, og så tager vi hånd om problemerne. Det gør man også inden for idrætsorganisationer, for det vil man ikke acceptere.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten har løbende sat spørgsmålstejn ved det system, hvor et stadig større antal kroner er blevet tildelt idrætsorganisationerne uden hensyn til aktivitet og medlemstal. I den forbindelse

har vi luftet vores tvivl om, hvorvidt tilskuddet nu også gik til de rigtige, om det kom ud i hjørnerne, om den fordobling af tilskudene, som er sket, simpelt hen er en fornuftig anvendelse af pengene.

Men den kritik skal ikke føre til den misforståelse, at Enhedslisten er idrætsfjendsk eller ikke ønsker at støtte idrætsudøvere. Tværtimod mener vi, at idræt har en afgørende betydning, både når det gælder den enkeltes personlige velvære og udvikling, og når det gælder etablering af sociale normer og fællesskab i samfundet som helhed.

Faktisk lægger vi så meget vægt på idrættens samfundsmæssige betydning – og her snakker vi både om bredden og om eliten – at vi altid har fundet det besynderligt, at støtten til idræt er blevet gjort afhængig af befolkningens spillelyst. Rent principielt har vi den opfattelse, at støtten til idræt burde være en post på den årlige finanslov på samme måde, som f.eks. støtten til uddannelsessystemet er det.

Jeg skal i den forbindelse nævne, at en række af de senere års vigtigste forbedringer for idrætsudøvere er blevet gennemført i samarbejde med Enhedslisten, f.eks. transfer-aftalen og etablering af a-kasse-muligheder for professionelle fodboldspillere.

I øjeblikket arbejder vi med et forslag om i forlængelse af sabbatorloven at etablere mulighed for en særlig idrætsorlov. Ideen bag dette forslag er, at eliteidrætsudøvere i en periode kan få helt eller delvis fri til at satse på deres idræt, samtidig med at de oppebærer en understøttelse, som svarer til dagpengene. Det mener vi er et betydeligt bedre forslag end en eller anden form for genetablering af en præmiesponsorordning, som rammer skævt og uensartet selv i forhold til eliteidrætsudøverne.

I den foreliggende redegørelse er der mange gode ting, men vi har to hovedindvendinger.

For det første ser vi her en gentagelse af vurderingerne fra PLS Consult A/S og idrætsorganisationernes egen analyse af pengestrømmen i dansk idræt. Vi mener ikke, at redegørelsen tager hensyn til den kritik, der fremkom om såvel mål som metoder på ministeriets egen høring om undersøgelsen. Det synes vi er beklageligt.

For det andet giver redegørelsen et alibi for en fortsat tildeling af midler, nemlig ved at pålægge idrætsorganisationerne nogle sociale opgaver. I den forbindelse mener Enhedslisten, at vi skal lægge mærke til, hvad også ledende